

Affattelse. Nei, det erede Medlem glemmer, at Folkethinget, der faaer Finantsloven først til Behandling, har den Opgave lige fra første Færd at behandle den med særlig Hensyntagen ogsaa til Landstthinget, og det har ogsaa det Finantsudvalg, som har behandlet den, selvfølgelig gjort. Det har behandlet Finantsloven i dens forskjellige Forgreninger i 5-6 Maanedet, altsfor længe efter min Formening, — nu have vi den paa tredje Omgang — og den er behandlet hver Gang med særlig Hensyntagen ogsaa til Landstthinget; thi for det første har Udvalget gjort sine Indstillinger til Folkethinget ved alle disse Behandlinger saaledes, at de ikke blot ere forsvarlige overfor Landet og kunne betros den paagældende Regjering, men ogsaa saaledes, at de ere af den Bestaafenhed, at ethvert Landstthing vil være istand til at modtage dem. Det erede Medlem er altsaa ikke rigtig kendt med Forholdene; hvis han havde fiddet sammen med mig, siden vi — det er næsten 1 Aar siden — begyndte at behandle Finantsloven i Finantsudvalget, altsaa siden ifjor Efteraar, vilde han have forstaaet, hvilken mageløs Hensyntagen der har været vist ogsaa Landstthinget. Det er ikke gaaet iaar som de foregaaende Aar, at Landstthinget har taget denne gode Finantslov uden Modsigelse. Men hvorfor er det ikke gaaet saaledes i Aar? Den meget erede Minister vil gjerne slyde det Spørgsmaal tilside, men han veed god Vefked om det, og det veed ogsaa min erede Ven her ved Siden af (Nimestad). De to foregaaende Aars Finantslove have ikke være saa rigelige, og dog har Landstthinget taget dem, fordi Ministeriet har ønsket det og har anbefalet det. Men Landstthinget har ikke taget denne Finantslov og har næsten ikke kunnet komme til at tage den; thi den meget erede Minister har misrekommanderet Loven, han har stillet Forslag om at forandre den, og Landstthinget sagde ikke et Ord, men stemte for hans Forslag. Det veed Ministeren meget godt, og derfor kan Ministeren ikke sige, at hvis vi ville have en endelig Finantslov kunne vi bære os ad som ifjor, men han kan forsøge at gjøre det godt igjen. Naar nu Finantsloven kommer til at gaa fra Folkethinget i en fortrinlig Skikkelse, kan den meget erede Minister vise sin Kjærlighed til at faae Finantsloven vedtaget derved, at han gaar til Landstthinget med den og siger: Sa, den er paa de og de Punkter ikke, som jeg ønskede den, det veed De nok, men jeg har lidt Skibbrud flere Gange ude i Valgkrebene. Jeg kan ikke naae Mere, og jeg beder Dem af Kjærlighed til Finantsloven at vedtage den. Naar den meget erede Minister rigtig varmt og med hele sin Indflydelse anbefaler Finantsloven, mon saa ikke den meget erede Minister skulde faae Finants-

loven. Det vilde ialtsald tage Noget af Skylden, som jeg nu tillægger ham alene — thi jeg tillægger ham den efter min Betragtning alene — bort fra ham, hvis han vilde stille sig saaledes, hvis virkelig Landstthinget skulde være kommen saaledes op, at det ikke engang vilde føie dets egne Ministre. Jeg siger altsaa, at min erede Kollega ved Siden af mig (Nimestad) tager fuldstændig feil, naar han taler om fuldkommen Mangel paa Hensyntagen og fuldstændig Skylden tilside af Landstthinget. Der findes Intet af dette. En Yttring har jeg endnu tilbage at omtale. Min erede Sidemand gjentog en Udtalelse af Finantsministeren. Den meget erede Finantsminister vilde betrygge sig med Hensyn til Lillægsbevillingsforslaget, idet han sagde, at han havde forelagt et Lillægsbevillingsforslag, og det fandt min erede Sidemand var et saa fortrinligt Bidnesbyrd for Berettigelsen til at afholde ikke bevilgede Udgifter, at ogsaa han maatte anføre det. Sa, kunne vi komme saa vidt, at Ministeriet kunde forelægge Finantslovsforslag eller Lillægsbevillingsforslag og saa være færdigt, saa være befriet for Ansvar, hvis Forslagene ikke bleve forelagte senere eller faldt bort ved en eller anden Leilighed, saa var al Tale fra vor Side overflødig. Men jeg tror ikke, at den Theori holder, og jeg skulde ønske, at min erede Sidemand ikke havde gjentaget denne Bemærkning af Ministeren. Det forekommer mig, at det er nok, at den er sagt een Gang. Jeg kan ikke erindre, hvortil den meget erede Minister brugte Ordet „letfindig“ med Hensyn til en Betragtning af mig. Jeg skal derfor unblade at imødegaa det, men jeg er mig ingen Letfindighed bevidst. Det forekommer mig som sagt, at den erede Minister nævne det med Hensyn til en Udtalelse af mig. Der er en anden Betragtning, som jeg glemte før at anføre, og som forresten ogsaa den sidste erede Taler berørte, angaaende de nye Poster, som vi nu foreslaa udfødte, og som tidligere stode paa Lillægsbevillingslovsforslaget. Der spurgte den meget erede Minister, hvorfor vi ikke kunde vedtage disse Poster, — og det sagde ogsaa min erede Sidemand — da vi engang havde godkjendt dem. Jeg vil gjøre den høitærede Minister opmærksom paa, at der er en meget stor Forskjel paa at godkjende et Lillægsbevillingslovsforslag efter dets foreliggende Indhold i alle Paragrafer og Punkter og saa at skulle godkjende udværne Stykker af dette Lillægsbevillingslovsforslag efter Ministerens Skjøn. Jeg godkjender for mit Vedkommende ikke disse Paastande, som der staa. Jeg veed ikke, om jeg efter nærmere Underfølgelse vil kunne stemme for dem siden, men da ikke undtagen i Forbindelse med de Poster, som den høitærede Minister efter Skjøn eller Feiltagelse har ubeladt. Det er Stillingen, og derfor maa erede Talere ikke